

† CASIAN,

*Din darul lui Dumnezeu,
Episcop al Dunării de Jos,*

*Preacuviosului cin monahal,
preacucernicilor preoți și drept-măritorilor creștini
din eparhia noastră: har, milă, pace duhovnicească
și bucurie creștinească de Sfintele Sărbători
ale Nașterii Domnului și Bobotezei, iar de la noi
părintească și frățească îmbrățișare!*

*Iubiți frați slujitori
și drept-măritori creștini,*

Nașterea Mântuitorului în Betleem - „la plinirea vremii“ - reprezintă momentul sfânt al Întrupării Fiului lui Dumnezeu, Care devine și Fiu al Omului. „Cerul și pământul astăzi s-au unit, născându-Se Hristos. Astăzi, Dumnezeu pe pământ a venit și omul la cer s-a suit. Astăzi este văzut cu trup pentru om Cel din fire nevăzut“¹.

Tainica apropiere a Fiului lui Dumnezeu de om, prin întrupare „de la Duhul Sfânt și din Preacurata Fecioară Maria“, este totodată minunea renașterii și răscumpărării neamului omenesc. „Văzând Ziditorul pe omul pe care l-a zidit cu mâinile pierind, plecând cerurile, S-a pogorât și pe acesta, întrupându-Se din

1. Stihira de la Litia praznicului, Mineiul pe decembrie.

*dumnezeiasca Fecioară, îl zidește cu totul, din nou, cu adevărat...*²

Taina smereniei Domnului, născut în sărăcăcioasa peșteră a Betleemului, ne arată treptele unei scări duhovnicești, pe care El coboară până în noi înșine, preferându-ne caselor, palatelor și comodităților lumești. Acest adevăr îl ilustrează și imnurile noastre bisericești, căci: *„Ce poate fi mai prejos decât peștera? Și ce poate fi mai smerit decât scutecele întru care a strălucit bogăția Dumnezeirii?”*³

Prin Nașterea Sa, Fiul lui Dumnezeu ne oferă toată bogăția iubirii Sale infinite, în care ne cuprinde pe toți cei în aparență bogați din lumea noastră, dar uneori săraci spiritual, tocmai datorită prăvălirii minții noastre, atât de rănite, în „țarinile” îmbelșugate ale păcatelor.

Iubiți părinți, cinstiți frați credincioși,

Ne-am obișnuit să pregătim evenimentul Nașterii Mântuitorului fie în spiritul tradițiilor moștenite de la străbuni, fie lăsându-ne dominați de ofertele irezistibile ale lumii noastre, tot mai preocupate de confort, de comoditate, de prosperitate materială.

Fără a nesocoti aceste aspecte - de înțeles, cel puțin în parte - este timpul să reflectăm totuși mai adânc la sensul Nașterii Mântuitorului pentru fiecare dintre noi, oamenii, căci *„pentru noi S-a născut Prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci”!*

Din păcate însă, cel mai adesea excludem din Sărbătoarea Nașterii tocmai pe Cel Născut, pe Hristos-Prunc, *„mititel și-n-fășețel/ în scutec de bumbăcel”*, cum spune, atât de gingaș,

2. Cântarea I, canoanele Nașterii Domnului, Mineiul pe decembrie.

3. Canonul al II-lea la Nașterea Domnului, Mineiul pe decembrie.

colindul. În casele noastre este din ce în ce mai puțin loc pentru Fiul lui Dumnezeu, iar în sufletele noastre, copleșite din ce în ce mai mult de grijile lumești, nu mai încap Domnul. Iată cât de exact se tâlcuiește acest adevăr într-un minunat text liturgic: „*Având eu trupul mamă, iar tina tată și țărâna strămoș, prin înrudire cu acestea, la pământ neîncetat caut; ci dă-mi, ajutorul meu* [Sfinte Îngere, s.n.], *ca fără frică să mă uit vreodată și în sus, la frumusețea cerului*“⁴ ...

Pentru noi, creștinii, Sărbătoarea Nașterii Domnului este cel mai minunat prilej de a-L invita în casa sufletului - primenit prin mărturisire și pocăință - iar de acolo, în inima deschisă și primitoare, așa cum glăsuiește aceeași sfântă alcătuire bisericească: „*Casă lui Hristos fiind inima mea, prin patimi, viață de ființă necuvântătoare am urmat. Ci mă întărește, ajutorul sufletului meu, curățește viața mea, tămâiaz-o și stropește-o cu miresme și cu miruri de rugăciuni și de curăție, ca să fie iarăși casă lui Hristos cu bun miros*“⁵

Așadar, omul, creștinul este destinația și lăcașul unde dorește Domnul să vină și să Se nască, să crească și să ne crească și pe noi, „*până la starea bărbatului desăvârșit*“⁶ .

Numai în această perspectivă au sens toate celelalte forme și pregătiri văzute, exterioare, adică ținând seamă de minunata și armonioasa alcătuire a omului - trup și suflet! Întruparea Domnului nu înseamnă doar confirmarea trupescului persoanei în specificul său, ci deopotrivă ridicarea acestuia la sensurile spirituale, până la măsurile Fiului lui Dumnezeu, Care „*S-a făcut om, ca pe om să-l îndumnezeiască*“ (Sf. Atanasie cel Mare). S-a smerit El, ca să-l ridice pe om din căderea lui, pricinuită tocmai de refuzul

4. Canonul către îngerul păzitor, cântarea a VII-a, Ceaslov.

5. *Ibidem*, cântarea a VIII-a.

6. Efeseni 4, 13.

smereniei. A sărăcit El pentru a îmbogăți omul, prea sărăcit spiritual datorită limitării lui la înțelesul vieții doar sub aspectul său lumesc, trecător, înrobit bunurilor materiale perisabile.

Această realitate înnoitoare este scopul înomenirii Fiului lui Dumnezeu. Pe aceasta a propovăduit-o îndeosebi „ambasadorul săracilor“ deschis către bogăția netrecătoare - Sfântul Ioan Gură de Aur - de la a cărui trecere la veșnicul Altar ceresc am sărbătorit anul acesta șaisprezece secole. „*Văd - scrie Sfântul Ioan - pe Prunc și scutecele, văd nașterea Fecioarei, lipsită de cele de trebuință. Toate încărcate de sărăcie, toate pline de lipsă. **Iată bogăție, în mare sărăcie!** Cum a sărăcit pentru noi, când era bogat? Cum n-a avut nici pat, nici așternut, ci a fost așezat în ieslea goală? **O, sărăcie, izvor de bogăție!** **O, bogăție nemăsurată, ce ai chip de sărăcie!** În iesle stă și zguduie lumea! În scutece se înfășoară și va sfărâma legăturile păcatului. Încă n-a rostit cuvânt deslușit și a și-nvățat pe magi, i-a întors la credință⁷. În aceasta ni se dezvăluie taina venirii lui Hristos Domnul în noi, spre a-L primi, ca să redevenim primitori de Dumnezeu și gazde semenilor noștri. Să redevenim deci oameni renăscuți și trăitori în viața cea adevărată, îmbogățită mai întâi de bunurile spirituale și veșnice, în care se ascund semintele bunătăților necesare traiului, pe care-l asigură tot Domnul oricui știe ce ne învață când spune să ne rugăm astfel: „*Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi*“⁸.*

Așa înțelegem cum a devenit, prin Mântuitorul întrupat și înfășat în smerenie, peștera sărăcicioasă a Domnului și-a noastră casă! Așa înțelegem sensul bogăției cerești ca temelie a celei omenești. Așa crește omul bogat spiritual și totodată îmbogățit și cu cele trebuitoare vieții pământești.

7. Sf. Ioan Gură de Aur, *Bogățiile oratorice*, p. 44.

8. Matei 6, 11.

Dar ce sărbătorește oare astăzi creștinul la Nașterea lui Hristos? Iată ce ne răspunde - în locul nostru, pentru noi - Sfântul Ioan Gură de Aur: pe Fiul lui Dumnezeu! *„Acela este darul de nespus. Acela este taina de nespus. Fiul lui Dumnezeu S-a făcut Fiul Omului. Veșnic în sânul Tatălui, Fiul S-a întrupat în sânul Fecioarei Maria. Aceasta este taina mai adâncă decât nașterea noastră duhovnicească. Este prin excelență taina credinței. Fiul lui Dumnezeu a coborât din cer pe pământ. Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi. Și ce este această întrupare a Fiului lui Dumnezeu, dacă nu nunțile Lui tainice cu firea omenească? Or, noi asistăm la aceste nunți dumnezeiești, sărbătoarea nunții ne adună, bucuria creștină dă peste margini în comunitatea creștină, de unde trebuie să fie alungate tristețile vechi ale neamului omenesc, vinovat și osândit⁹. „A adus în viața noastră, prin Întruparea Sa, viețuirea cerurilor¹⁰. Sfântul Ioan Hrisostom ne arată chiar cum este cu puțință viețuirea cerească pe pământ, atunci când omul credincios Îl primește pe Hristos în ieslea sufletului și-n „peștera“ inimii sale: „Îngerii Îi slujesc, oamenii I se atașează Lui prin legături de neînvinș. Universul se așază să-I slujească. Biserica se întinde, pentru a-și întinde stăpânirea și pentru a întemeia peste tot iubirea Lui; fiecare secol Îi aduce o cinstire nouă și un nou atașament. Prin El, cerul se deschide și iadul se închide. Prin El, diavolii sunt legați și învinși. Prin El, moartea își pierde împărăția sa... prin El, prin Biserica Sa, viciile sunt distruse și virtuți extraordinare își stabilesc împărăția lor. Iisus Hristos a transformat totul, totul a creat, totul a curățat, totul a sfințit în lume. El S-a împodobit cu inteligențele, El stăpânește ca un Atotputernic peste inimi, El îndreaptă voințele, El*

9. Sf. Ioan Gură de Aur, *Bogățiile oratorice*, p. 328-329.

10. Idem, *Cuvânt la Nașterea Mântuitorului*, în *Predici la sărbători împărătești*, p. 19.

îndeamnă la eroism. Priviți pământul acoperit de bisericile Sale, de mănăstirile Sale, împărțit între ai Săi: ce sunt toate acelea, dacă nu Împărăția lui Iisus Hristos, al cărei Stăpân absolut este El? Nu numai că Iisus Hristos împărățește El Însuși, ci El comunică, cui îi place Lui, puterea Sa de a stăpâni. Cine este mai mare ca Biserica?... Cu ce putere să compari puterea apostolilor, a preoților lui Iisus Hristos?... Și dacă Iisus Hristos împărățește așa în timp, ce va fi aceasta pentru Împărăția Sa în secolul viitor? Ce va fi aceasta când, la A Doua Venire a Sa, El va împărăți în strălucirea Sfinților Săi? “¹¹

El ne dă, frați și surori în Domnul, ca oameni trăitori în viața vremelnică și adesea căzuți în ispite, în păcate și-n nesuferite încercări, prietenia Sa sfântă. Iată darul cel mai mare la Sfintele Sale Sărbători! Ne arată aceasta tot Sfântul Ioan Gură de Aur: „*El ne dă dulcele nume de prieteni: prietenii Mei, nume aproape mai gingaș decât cel de tată. Între prieteni ce încredere este! Ce părăsire! Ce gingașe și delicioase înțelegeri! Iată ce a voit și a realizat Dumnezeu, Care ne iubește și Care vrea ca noi să-L iubim, și în El pe toți care-L iubesc, adică pe semenii noștri. Iisus Hristos ne-a învățat totul, ne-a descoperit totul și Duhul Lui, Duhul Sfânt continuă să ne facă să pătrundem în adâncurile gândirii divine, am pătruns adâncimile lui Dumnezeu (...) Iată un minunat semn al iubirii “¹²*

Sperăm și pentru noi, iubiți părinți slujitori și frați creștini, să fie un semn autentic al iubirii dumnezeiești față de noi, cei trăitori în lumea noastră tot mai săracă în iubire de semeni prin îndepărtarea noastră voită de sursa iubirii!

Bogăția spirituală a Iubitorului de oameni Hristos să se reverse din belșug și în sufletele noastre, ale tuturor celor de

11. Idem, *Bogățiile oratorice*, p. 49-50.

12. *Ibidem*, p. 101.

aproape spiritual de sfințele altare și de păstorii sfințiți din toate comunitățile bisericești ale Dunării de Jos și ale celor ce, deși departe geografic, sunt purtați în dragostea noastră, căci toată familia umană creștinește se adună astăzi, ca și acum două milenii, călăuzită de raza credinței și de căldura iubirii ca daruri și nestemate de Crăciun.

Din această revărsare de smerenie, de bogăție spirituală și de prietenie divină primite de la Domnul, Cel născut la Betleem, să arătăm și pe cea mai așteptată bucurie către cei triști, singuri și săraci de cele materiale - filantropia!

Și în anul acesta, ca de fiecare dată, prin încercarea credinței și a răbdării unora dintre noi - mai ales la revărsările de ape la Tecuci - ne-a arătat Mântuitorul semnul iubirii vindecătoare venit de la Sfânta Patriarhie, de la eparhiile, protopopiatele și parohiile din țară, ca și de la eparhia-mamă, de acasă. Să găsească aici un semn al recunoștinței noastre, în numele preoților și credincioșilor sinistrați de la Tecuci, toți cei care au mărturisit concret iubirea de semenii, din bogăția iubirii Mântuitorului față de cei încercați.

Filantropia este sursa dumnezeiască din care se hrănesc și bogații, și săracii, căci în familia creștină, așezați toți la masa dragostei, sporim în iubire frățească, în respect reciproc și în prosperitate, spre binele nostru, ca români harnici și pașnici, într-o țară binecuvântată, parte a Europei, pe care o dorim din ce în ce mai spiritualizată.

Iubiți frați și fii duhovnicești,

Cu aceste gânduri călătorim spre Domnul la Nașterea Sa, ca El să călătorească spre noi și în noi, rememorând la sfârșitul anului 2007 petrecerea spre veșnicele locașuri a regretatului

nostru păstor - Prea Fericitul Părinte Teoctist - chip al blândeții, pildă a înțelepciunii și model al prieteniei duhovnicești, care a păstorit timp de peste două decenii în Biserica noastră ca Întâistătător. Așezarea sa în locul de odihnă a fost urmată de chemarea la marea responsabilitate de continuator al slujirii și moștenirii sale luminoase a noului nostru părinte duhovnicesc - Prea Fericitul Părinte Patriarh Daniel. Să-l primim ca păstor cu dragoste filială, să-l urmăm în lucrarea pastoral-misionară și social-filantropică, având cu toții o deplină disponibilitate creștinească și să ne rugăm ca Hristos-Domnul să-i dăruiască arhipăstorire bogată în împliniri, spre slava Sa, spre binele Bisericii și al neamului nostru românesc.

Tuturor: slujitori, cin monahal, credincioși și credincioase, vă dorim, cu prilejul Sfintelor Sărbători ale Nașterii Domnului și Noului An, belșug de pace sufletească, de înțelegere frățească și de bucurii, din care să nu lipsească nicio persoană dragă, de aproape sau de departe, sperând să ne reîntâlnim cu toții la cum-păna dintre ani, după datină, în toate sfintele locașuri din parohii și mănăstiri, rugând pe Dumnezeu să binecuvânteze cununa anului milei și iubirii Sale de oameni.

„Hristos Se naște, măriți-L!

Hristos din ceruri, întâmpinați-L!

Hristos pe pământ, înălțați-vă!“

Să fim cu toții sănătoși.

La mulți și binecuvântați ani!

Al vostru către Hristos Domnul rugător
și de tot binele doritor,

† Casian,
Episcopul Dunării de Jos